

Arrest

nr. 213 800 van 12 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 12 september 2018 waaruit blijkt dat de verwerende partij een schriftelijk verslag met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad dient over te maken en de zaak op een later tijdstip wordt voortgezet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 5 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat H. VAN WALLE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 7 februari 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 februari 2017.

1.2. Op 20 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van etnische origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het subdorp Qalai Akhund, gelegen in het dorp Khosh Gombat in het district Behsud in de provincie Nangarhar. U verklaart dat Khosh Gombat deel uitmaakt van Jalalabad. U bent geboren op 31 augustus 2002.

Lang geleden was uw vader, Z. S., chauffeur en vervoerde hij soms Amerikanen. Momenteel werkt uw vader sedert lange tijd als commandant bij de grenspolitie. Zijn rang is “eerste Satanman” of “Zabet”. Voordien werkte uw vader in Kunar en Paktika, maar sinds twee à drie jaar patrouilleert hij in Torkham. Uw vader is commandant van post nummer drie en heeft de leiding over 12 mensen. Om de 20 dagen komt uw vader gedurende vijf dagen naar huis. Hierbij brengt hij ook steeds vijf à zes van zijn ondergeschikten mee die dan fungeren als bodyguards. Ze verblijven dan in jullie gastenverblijf.

Uw vader kreeg dreigtelefoontjes van de taliban en later van Daesh waarin geëist werd dat hij met zijn werk zou stoppen en zich bij hen zou voegen. Uw vader negeerde deze telefoontjes.

Ongeveer negen maanden à één jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw huis 's nachts beschoten door de taliban. Uw vader en zijn collega's zaten op dat moment in het gastenverblijf en schoten terug. Hierbij raakte een vriend van uw vader gewond. Ongeveer drie à vier maanden voor uw vertrek werd uw huis 's nachts door Daesh beschoten. Hierbij raakten twee mensen gewond.

Hierna verlieten jullie het huis niet meer en werd uw vader nog steeds telefonisch bedreigd. Uw vader besloot u en uw oudere broer Sa. weg te sturen. Drie à vier maanden na de beschieting door Daesh verlieten u en uw broer Afghanistan. In Iran bent u uw broer kwijtgeraakt. U heeft sindsdien niets meer over hem vernomen.

Na ongeveer vier à vijf maanden onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 8 februari 2017 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kleurenkopie van een taskara op uw naam, een zwart-wit kopie van een taskara op naam van Z. S., kleurenkopieën van twee certificaten dd. 06.01.2011, een kleurenkopie van een pagina met de emblemen van UNOPS en USAID, een kleurenkopie van een badge dd. 30.07.2009, een kleurenkopie van een badge van UNOPS geldig tot 31.07.2007, een kleurenkopie van een badge van USPI geldig tot 02.08.2006, een kleurenkopie van een certificaat met vermelding van de datum 18.01.1384, een zwart-wit kopie van een document van de dienst Tracing van het Rode Kruis dd. 07.03.2017, een zwart-wit kopie van een dienstboekje op naam van Z. S. dd. 20.09.1395, een zwart-wit kopie van een kieskaart op naam van Z. S. dd. 08.07.1394, een zwart-wit kopie van een diploma secundair onderwijs op naam van Z. S. dd. 16.02.2013, een zwart-wit kopie van een enveloppe en een originele enveloppe.

Meer dan twee maanden na het gehoor op het CGVS, met name op 27 februari 2018, ontving het CGVS een e-mail van uw voogd waarin stond dat u momenteel psychologisch opgevolgd wordt door Exil omwille van ondergane trauma's. In de e-mail schrijft uw voogd ook dat u aan de psycholoog zeer belangrijke aanvullende verklaringen heeft afgelegd over de slechte behandelingen die u heeft ondergaan onderweg naar België. Tevens geeft uw voogd er aan dat u deze zaken niet eerder kon te kennen geven gezien uw grote fragiliteit. Hierna vraagt ze hoe jullie het CGVS uw aanvullende verklaringen te kennen kunnen laten geven. Op 28 februari 2018 antwoordde het CGVS op deze e-mail van uw voogd en vroeg het CGVS aan uw voogd om een verslag van uw psychologische follow-up met uw aanvullend relaas. Echter, tot op heden heeft het CGVS nog steeds de gevraagde informatie niet ontvangen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer naar uw regio van herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader, Z. S., sedert lang en tot op heden een commandant is bij de grenspolitie.

Hieromtrent moet worden gewezen op verschillende onwetendheden betreffende het verklaarde werk van uw vader als commandant bij de grenspolitie.

Zo moet worden opgemerkt dat u niet bij benadering kunt zeggen sinds wanneer uw vader bij de grenspolitie werkt (CGVS, p. 11). U verklaart verder dat uw vader in Kunar en Paktika heeft gewerkt doch op de vraag of Kunar en Paktika steden dan wel provincies zijn, verklaart u dat het misschien provincies zijn (CGVS, p. 10). Dit klinkt niet heel erg overtuigend. Tevens moet u het antwoord schuldig blijven op de vraag waar in Paktika uw vader heeft gewerkt (CGVS, p. 10). In verband met Kunar komt u dan weer niet verder dan te stellen dat hij er in het centrum werkte (CGVS, p. 10). Ook wanneer gevraagd wordt of Torkham - dit is de plaats waar uw vader sedert twee à drie jaar werkt (CGVS, p. 9) - een provincie is, komt u niet verder dan te stellen dat het zoals een stad is of misschien een provincie (CGVS, p. 10). Wanneer later wordt gevraagd of Torkham nog in de provincie Nangarhar ligt dan wel in een andere provincie, verklaart u dat het buiten Nangarhar ligt, in een andere provincie die Sarsobi of zo wordt genoemd (CGVS, p. 22). Echter, Torkham ligt nog steeds in de provincie Nangarhar (zie administratief dossier).

Verder is het opmerkelijk dat u, gevraagd naar wat er buiten de Afghaanse vlag op de schouder van het uniform van uw vader staat, u enkel stelt dat hij enkele dingen op zijn schouder had maar dat u niet meer weet wat ze waren (CGVS, p. 10). Voorts weet u niet wie de baas van uw vader is (CGVS, p. 11) en bent u er evenmin van op de hoogte of uw vader meteen als commandant is beginnen te werken bij de grenspolitie (CGVS, p. 11).

Het geheel van bovenstaande onwetendheden doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw vader sinds lange tijd als commandant bij de grenspolitie werken.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u weinig spontaan kunt vertellen over de 12 personen waarover uw vader de leiding heeft. Wanneer u wordt gevraagd om alles te vertellen wat u over deze personen weet en u de voorbeelden wordt gegeven om hun namen en verblijfplaatsen te vertellen, komt u niet verder dan te stellen dat twee of drie mensen afkomstig zijn van uw eigen dorp en dat de rest uit andere provincies komen (CGVS, p. 11). De vaststelling dat u hierover niet spontaan kunt vertellen is opmerkelijk aangezien uw vader iedere keer met andere ondergeschikten van hem naar jullie huis kwam en deze ondergeschikten in jullie gastenverblijf verbleven (CGVS, p. 12).

Ook moet worden vastgesteld dat u stelt dat de andere ondergeschikten uit de provincies Kandahar, Kunar en Kabul komen, wanneer dit wordt gevraagd (CGVS, p. 11). Echter, wanneer u in de loop van het gehoor op het CGVS wordt gevraagd naar verschillende van deze ondergeschikten, vertelt u over ene F. uit Laghman en ene A. uit Jalalabad (CGVS, p. 12, 19 & 20). Het is opmerkelijk dat u de provincie Laghman niet heeft vermeld wanneer werd gevraagd naar de provincies van waar de ondergeschikten van uw vader afkomstig zijn.

*In verband met de door u **neergelegde documenten** moeten volgende zaken worden vastgesteld.*

Vooreerst moet hieromtrent worden opgemerkt dat u op geen enkele objectieve manier heeft kunnen aantonen dat de man die op de door u neergelegde badges en certificaten staat vermeld, effectief uw vader is. Immers, betreffende de door u neergelegde zwart-wit kopie van een taskara op naam van Z. S. moet worden opgemerkt dat dit de enige zwart-wit kopie is - die bovendien niet erg duidelijk is - waarover u beschikte ten tijde van het gehoor op het CGVS dd. 18 december 2017. Dit staat in schril contrast met de rest van uw toen al neergelegde documenten. Deze zijn namelijk allemaal duidelijke kleurenkopieën. Ook u heeft geen verklaring voor deze vaststelling (CGVS, p. 16). Bovendien werd u gevraagd om foto's door te sturen waarop u samen met uw vader staat afgebeeld (CGVS, p. 17).

Ook uw voogd had u dit al van te voren gevraagd (CGVS, p. 16). Echter, tot op heden heeft het CGVS geen dergelijke foto's ontvangen.

Bovendien moet worden vastgesteld dat alle kopieën van documenten betreffende de door u verklaarde professionele activiteiten van uw vader waarover u al beschikte op het tijdstip van het gehoor op het CGVS, minstens zes jaar oud zijn en bijgevolg allerminst recent zijn. Meer bepaald dateren de kleurenkopieën van twee certificaten van 6 januari 2011 (document 3). In verband met de kleurenkopie van een certificaat met vermelding van de datum 18.01.1384, moet worden opgemerkt dat deze datum overeenkomt met 7 april 2005 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier) (document 8 & 14). Ook moet worden vastgesteld dat u een kleurenkopie van een badge neerlegt die op 30 juli 2009 werd uitgegeven (document 5). Tevens legt u een kleurenkopie van een badge van UNOPS neer die geldig was tot 31 juli 2007 (document 6). En de neergelegde kleurenkopie van een badge van USPI was slechts geldig tot 2 augustus 2006 (document 7). De vaststelling dat alle bovenstaande documenten dermate oud zijn, terwijl u verklaart dat uw vader tot op heden bij de grenspolitie werkt, is zeer vreemd.

De vaststelling dat u drie weken na het gehoor op het CGVS, waarin u expliciet werd gewezen op de vaststelling dat u geen recente documenten neerlegt (CGVS, p. 17), een zwart-wit kopie van een dienstboekje neerlegt op naam van Z. S. dd. 20.09.1395 - ofte 10 december 2016 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier) - verandert niets aan bovenstaande vaststelling. Het is namelijk zeer opmerkelijk dat uw familie niet meteen een kopie van dit recente dienstboekje naar u heeft opgestuurd toen ze de andere documenten vanuit Afghanistan naar u verzonden.

Bovendien moet worden opgemerkt dat in de kleurenkopie van de badge die op 30 juli 2009 werd uitgegeven, vermeld wordt dat de persoon in kwestie "P. Za. S." heet (document 5). Echter, u stelt dat de volledige naam van uw vader "Z. S. Q." is en u ontkent dat uw vader bijnamen heeft (CGVS, p. 9). Met de naam op deze badge geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen dat u het niet weet en dat uw vader in het dorp bekend was als "Pa." omdat hij stevig gebouwd was (CGVS, p. 16 & 17). Hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid niet verklaard.

Ook moet worden vastgesteld dat de informatie vervat in de kleurenkopie van een badge van UNOPS geldig tot 31.07.2007 en de kleurenkopie van een badge van USPI geldig tot 02.08.2006 niet in overeenstemming is met uw verklaringen. Meer bepaald wordt in deze badges vermeld dat de persoon in kwestie werkt als respectievelijk "security guard" en "armed security agent" (documenten 6 & 7). U daarentegen verklaart niet te weten of uw vader ooit als bewaker of "security guard" heeft gewerkt (CGVS, p. 12). Meer bepaald antwoordt u op deze vraag eerst "misschien" om daarna te stellen dat u bedoelt dat hij dit misschien vroeger deed of tijdens zijn job bij de grenspolitie en zegt u daarna dat u het niet weet (CGVS, p. 12). Geconfronteerd met de vaststelling dat u documenten neerlegt waarop staat dat uw vader bewaker was, verandert u uw verklaringen hieromtrent en stelt u dat hij dit vroeger deed maar dat hij nu commandant is (CGVS, p. 17). Wanneer vervolgens gevraagd wordt waarvan hij dan bewaker was, stelt u dit niet precies te weten om vervolgens te stellen dat hij bewaker zou zijn bij de grenspolitie (CGVS, p. 17). Dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het werk van uw vader. Bovendien moet worden opgemerkt dat, gevraagd of uw vader ooit voor de Verenigde Naties heeft gewerkt, u antwoordt dat hij dit misschien vroeger deed en dat u het niet weet (CGVS, p. 17). Echter, aangezien u een badge neerlegt van UNOPS (document 6) - dit maakt deel uit van de Verenigde Naties (zie administratief dossier) - zou hij wel degelijk voor de Verenigde Naties hebben gewerkt.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de geboortedatum op de zwart-wit kopie van een kieskaart op naam van Z. S. dd. 08.07.1394 niet overeenkomt met de geboortedatum die vermeld staat op de zwart-wit kopie van een diploma secundair onderwijs op naam van Z. S. dd. 16.02.2013 en op de zwart-wit kopie van een taskara op naam van Z. S.. Meer bepaald staat op de kopie van deze kieskaart dat Z. S. geboren is op 03.03.1962 (document 13). Op de betreffende kopie van het diploma secundair onderwijs daarentegen, staat vermeld dat Z. S. is geboren in het jaar 1356 (document 15). In de kopie van de taskara op naam van Z. S. wordt vermeld dat hij 30 jaar was in het jaar 1386, hetgeen met zich meebrengt dat hij zou zijn geboren in het jaar 1356. Deze discrepantie in geboortedatum is opmerkelijk.

In verband met bovenstaande vaststellingen betreffende de door u neergelegde documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten

kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststelling kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw vader tot op heden en sinds lang een commandant zou zijn bij de grenspolitie. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de door u verklaarde problemen met de taliban en Daesh zijn begonnen omwille van uw verklaarde werk van uw vader bij de grenspolitie (CGVS, p. 19), wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de taliban en Daesh reeds ernstig ondermijnd.

Onderstaande vaststellingen bevestigen het ongeloofwaardig karakter van uw verklaarde problemen met de taliban en Daesh.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw onderlinge verklaringen omtrent het tijdstip van uw verklaard vertrek uit Afghanistan inconsistent met elkaar zijn.

Zo stelt u enerzijds dat u vier à vijf maanden van Afghanistan naar België onderweg bent geweest en dat u één dag in België was toen u hier op 8 februari 2017 een asielaanvraag indiende (CGVS, p. 18). Dit impliceert dat u begin september-begin oktober 2016 Afghanistan zou hebben verlaten. Echter, anderzijds verklaart u dat u ongeveer anderhalf, twee, drie of vier maanden voor de ramadan uw dorp heeft verlaten (CGVS, p. 8). Aangezien de ramadan in 2016 begon op 6 juni (zie administratief dossier), betekent dit dat u tussen begin februari 2016 en begin april 2016 Afghanistan zou hebben verlaten. Dit is niet verenigbaar met de eerdere vaststelling dat u begin september-begin oktober 2016 uw dorp zou hebben verlaten.

Bovendien verklaart u dat de taliban uw ouderlijke woning negen maanden à één jaar voor uw vertrek uit Afghanistan hebben beschoten (CGVS, p. 20). Rekening houdend met de twee mogelijke tijdstippen van vertrek (zie supra), betekent dit dat dit incident zich ten laatste begin januari 2016 zou hebben voorgedaan. Immers, negen maanden voor begin oktober 2016 is het begin 2016. Aangezien 1 januari 2016 overeenkomt met de 11de van de tiende maand 1394 volgens de Afghaanse kalender (zie administratief dossier), is dit niet in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat dit incident aan het eind van het jaar 1395 of in het begin van het jaar 1396 plaatsvond (CGVS, p. 19).

Ook wanneer rekening wordt gehouden met uw jeugdige leeftijd, kan van u worden verwacht dat uw verklaringen omtrent de eerste aanval op uw huis en uw verklaard vertrek uit Afghanistan enigszins coherent met elkaar zijn, temeer het hier gaat om erg ingrijpende gebeurtenissen.

Voorts is het opmerkelijk dat u verklaart dat uw huis één keer werd aangevallen door de taliban en één keer door Daesh, maar u niet in staat bent om te verduidelijken hoe u weet dat het net die groeperingen waren die toen hebben aangevallen. Gevraagd hoe u weet dat de eerste aanval werd uitgevoerd door de taliban, stelt u enkel dat u het van uw vader hebt gehoord dat zij toen aanvielen. U weet evenwel niet hoe uw vader aan die informatie is gekomen. U oppert enkel dat hij misschien al wist van de aanval en misschien al was gebeld (CGVS, p. 19). Dat u er klaarblijkelijk geen flauw idee van hebt hoe uw vader kon weten dat de taliban verantwoordelijk waren voor de aanval op uw woning, is erg opmerkelijk.

Verder is het eveneens erg opmerkelijk dat hoewel uw vader al jarenlang voor de Afghaanse autoriteiten, meer bepaald de grenspolitie, actief is, en de nationale politie telkens intervenieerde toen uw woning onder vuur werd genomen door de taliban en Daesh (CGVS, p. 21), u geen enkel document van de politie voorlegt omtrent de aanvallen op uw woning.

Tevens moet worden opgemerkt dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest te worden gedood door de taliban en Daesh (CGVS, p. 20). Echter, u kent geen enkele talibancommandant of Daeshcommandant die actief is in uw regio (CGVS, p. 21).

Eveneens moet worden opgemerkt dat u vreest door de taliban en Daesh te worden gedood omdat ze ermee hebben gedreigd om heel het gezin van uw vader af te maken (CGVS, p. 20). Dit is ook de reden waarom uw vader u en uw broer naar het buitenland stuurde (CGVS, p. 20). Dit indachtig is het opmerkelijk dat uw moeder en uw zus tot op heden nog steeds in hetzelfde subdorp Qalai Akhund verblijven, weliswaar in het huis van uw schoonbroer (CGVS, p. 9 & 19).

In verband met de e-mail die uw voogd op 27 februari 2018 - dit is meer dan twee maanden na het gehoor op het CGVS - naar het CGVS stuurde en waarin ze schrijft dat u momenteel door een psycholoog wordt opgevolgd, dat u er aanvullende verklaringen heeft afgelegd over de slechte behandelingen die u heeft ondergaan onderweg naar België en waarin ze vraagt op welke manier ze uw aanvullende verklaringen hieromtrent te kennen kan laten geven aan het CGVS, dient te worden opgemerkt dat de volgende dag, met name op 28 februari 2018, het CGVS een e-mail naar uw voogd heeft gestuurd met de vraag om een verslag van uw psychologische follow-up met uw aanvullend relaas naar het CGVS op te sturen. Het CGVS heeft daarna twee weken gewacht. Echter, tot op heden heeft het CGVS nog steeds de gevraagde informatie niet ontvangen. U draagt nochtans de bewijslast van uw nieuwe verklaringen. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De Commissaris-generaal wordt geacht zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Er kan dan ook onmogelijk van de Commissaris-generaal worden verwacht dat hij bij het beoordelen van een asielverzoek rekening zou houden met stukken die hem niet werden voorgelegd.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het grootstedelijk gebied Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling en beslissing geenszins wijzigen. Immers, de kleurenkopie van een taskara op uw naam bevat louter identiteitsgegevens van u die niet onmiddellijk ter discussie staan. In verband met de kleurenkopie van een pagina met de emblemen van UNOPS en USAID moet worden vastgesteld dat hierin nergens verwezen wordt naar uw familie of naar uw verklaarde problemen. De kopie van een document van de dienst Tracing van het Rode Kruis dd. 07.03.2017 toont louter aan dat u deze dienst heeft gecontacteerd en dat u er een dossiernummer heeft gekregen. De zwart-wit kopie van een enveloppe en de originele enveloppe die u neerlegt, tonen enkel aan dat u briefwisseling vanuit het district Behsud heeft ontvangen.

In verband met de e-mail die uw voogd op 27 februari 2018 naar het CGVS stuurde en waarin ze schrijft dat u momenteel door een psycholoog wordt opgevolgd, dat u er aanvullende verklaringen heeft afgelegd over de slechte behandelingen die u heeft ondergaan onderweg naar België en waarin ze vraagt op welke manier ze uw aanvullende verklaringen hieromtrent te kennen kan laten geven aan het CGVS, dient te worden opgemerkt dat de volgende dag, met name op 28 februari 2018, het CGVS een e-mail naar uw voogd heeft gestuurd met de vraag om een verslag van uw psychologische follow-up met uw aanvullend relaas naar het CGVS op te sturen. Het CGVS heeft daarna twee weken gewacht. Echter, tot op heden heeft het CGVS nog steeds de gevraagde informatie niet ontvangen. Nochtans ligt de bewijslast om deze bijkomende verklaringen te concretiseren bij u. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De Commissaris-generaal wordt geacht zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Er kan dan ook onmogelijk van de Commissaris-generaal worden verwacht dat hij bij het beoordelen van een asielverzoek rekening zou houden met bijkomende elementen, zonder deze te concretiseren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, § 2, 57/7 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de

algemene zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een medisch attest *d.d.* 20 maart 2018 van Exil (stuk 3), een opvolgingsrapport van het opvangcentrum Beauplateau *d.d.* 28 mei 2017 (stuk 4), een e-mail van de vorige raadsman van verzoeker (stuk 5), een medisch attest *d.d.* 19 april 2018 van Exil (stuk 6), verschillende foto's van de vader van verzoeker (stuk 9), een reconstructie met ondersteunende stukken van Facebook van verzoekers reisweg (stuk 10), een beëdigde vertaling van het dienstboekje van verzoekers vader, waarvan het origineel ter zitting zal worden voorgelegd (stuk 11), internetartikelen met informatie over de Afghaanse grenspolitie (stuk 12), rapporten aangaande de situatie van Afghaanse politieagenten (stuk 13), verschillende artikelen en kaarten over de situatie in Jalalabad en de afstand van de vijandige groeperingen tot verzoekers ouderlijke woning (stuk 14) en het bewijs van hoe de foto's via Facebook opgestuurd zijn via een vriend van de familie (stuk 15).

Op 28 mei 2018 laat verwerende partij een nota met opmerkingen met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van februari 2018 en een uittreksel uit het rapport "*EASO COI Report. Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (p. 1-68 en 195-201) (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Per drager maakt verwerende partij op 3 september 2018 nog een aanvullende nota aan de Raad over met volgende elementen: het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update*" van mei 2018 (p. 1-24) en het rapport "*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van mei 2018 (p. 71-87 en 111-118) (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

Ter terechtzitting van 12 september 2018 legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende nieuwe elementen: een CD-rom en een transcriptie van de twee video's, een certificaat op naam van Z. S. P., een kieskaart op naam van Z. S., een diploma secundair onderwijs van Z. S., een certificaat van de "*Special Highway Police Training Course*" en het dienstboekje op naam van Z. S. (rechtsplegingsdossier, stukken 19).

Per drager maakt de verwerende partij een schriftelijk verslag over aan de Raad (rechtsplegingsdossier, stuk 20).

Per aangetekend schrijven maakt de verzoekende partij haar replieknota van 17 oktober 2018 over aan de Raad (rechtsplegingsdossier, stuk 28).

Ter terechtzitting op 7 november 2018 laat verzoeker nog een aanvullende nota aan de Raad geworden met volgend nieuw element: de vertaling van een pagina van het dienstboekje van zijn vader (rechtsplegingsdossier, stuk 31).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 57/6 en 57/7bis van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd nu de Raad niet inziet hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 geschonden heeft. Immers, voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissing. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker de schending van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet aanvoert, doch moet worden opgemerkt dat dit artikel werd opgeheven door de wet van 8 mei 2013, BS 22 augustus 2013 en artikel 48/7 hiertoe werd ingevoegd. Verzoeker geeft evenwel niet de minste toelichting op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij de taliban en Daesh vreest omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de Afghaanse grenspolitie. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat verzoekers vader, Z. S., sedert lang en tot op heden een commandant is bij de grenspolitie nu (1) verzoeker zelfs niet bij benadering kan zeggen sinds wanneer zijn vader bij de grenspolitie werkt, (2) hij bovendien ook over de plaatsen waar zijn vader heeft gewerkt erg oppervlakkige verklaringen aflegt, (3) verzoeker niet weet wat er behoudens de Afghaanse vlag nog op het uniform van zijn vader staat, (4) hij niet weet wie de baas van zijn vader is, (5) hij evenmin kan duiden of zijn vader al dan niet onmiddellijk als commandant aan de slag is gegaan bij de grenspolitie en (6) verzoeker weinig spontaan kan vertellen over de 12 personen waarover zijn vader de leiding heeft, ondanks het feit dat ze regelmatig naar de ouderlijke woning kwamen en deze ondergeschikten in het gastenverblijf verbleven en verzoeker zelfs incoherente verklaringen aflegt over de gebieden waaruit zij afkomstig zijn; (ii) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, vermits (1) verzoeker op geen enkele objectieve wijze staft dat de man die op de neergelegde badges en certificaten staat vermeld ook effectief zijn vader is, (2) de documenten betreffende de door verzoeker verklaarde professionele activiteiten van zijn vader minstens zes jaar oud zijn en dus allerminst recent zijn en de vaststelling dat verzoeker drie weken na het persoonlijk onderhoud een kopie voorlegt van een dienstboekje op naam van Z. S. van 10 december 2016 hieraan geen afbreuk doet omdat niet kan worden ingezien waarom verzoekers familie niet onmiddellijk dit kopie naar hem zou hebben verzonden, (3) in de badge die is uitgegeven op 30 juli 2009 bovendien melding wordt gemaakt van P. Za. S., terwijl verzoeker steeds verklaard heeft dat zijn vader Z. S. Q. heet en

geen bijnamen heeft, (4) de informatie vervat in de kopie van een badge van UNOPS en in de kopie van een badge van USPI niet overeenstemt met de verklaringen van verzoeker nu hierin melding wordt gemaakt van het feit dat de persoon in kwestie respectievelijk als “*security guard*” en “*armed security agent*” werkt en dient vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen aanpast naargelang de vragen worden gesteld en het bovendien opmerkelijk is dat verzoeker niet weet of zijn vader ooit voor de Verenigde Naties heeft gewerkt, nu hij een badge neerlegt van UNOPS - hetgeen deel uitmaakt van de Verenigde Naties -, (5) de geboortedatum op de kopie van een kieskaart op naam van Z. S. niet overeenstemt met de geboortedatum die vermeld staat op het diploma secundair onderwijs van Z. S. en op de kopie van taskara op naam van Z. S. en (6) uit de objectieve informatie blijkt dat ‘officiële’ Afghaanse documenten in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers kunnen worden verkregen en vele Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten kunnen worden onderscheiden; (iii) verzoekers verklaarde problemen met de taliban en Daesh verder worden ondermijnd door de vaststelling dat (1) hij inconsistente verklaringen aflegt over zijn vertrek uit Afghanistan, (2) verzoeker niet in staat is om te verduidelijken hoe hij weet dat het precies de taliban en later Daesh waren die de ouderlijke woning hebben aangevallen, (3) het opmerkelijk is dat verzoeker, wiens vader nochtans jarenlang bij de Afghaanse autoriteiten zou hebben gewerkt, geen enkel document van de politie voorlegt omtrent de aanvallen op hun woning, (4) verzoeker geen enkele talibancommandant of Daesh-commandant die actief is in zijn regio kan benoemen en (5) gezien het hele gezin van verzoekers vader werd bedreigd door de taliban en Daesh, het niet aannemelijk is dat verzoekers moeder en zus nog steeds in hetzelfde subdorp Qalai Akhund verblijven en (iv) met betrekking tot de e-mail van verzoekers voogd *d.d.* 27 februari 2018 moet worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot op het ogenblik van het nemen van de beslissing geen *follow-up*-verslag van verzoekers psycholoog had ontvangen.

2.3.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Afghanistan is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met de taliban en Daesh.

2.3.2.5.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader reeds geruime tijd en tot op heden een commandant is bij de Afghaanse grenspolitie, gelet op de vele onwetendheden in verzoekers kennis aangaande het verklaarde werk van zijn vader. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing overwogen als volgt: *“(…) Zo moet worden opgemerkt dat u niet bij benadering kunt zeggen sinds wanneer uw vader bij de grenspolitie werkt (CGVS, p. 11). U verklaart verder dat uw vader in Kunar en Paktika heeft gewerkt doch op de vraag of Kunar en Paktika steden dan wel provincies zijn, verklaart u dat het misschien provincies zijn (CGVS, p. 10). Dit klinkt niet heel erg overtuigend. Tevens moet u het antwoord schuldig blijven op de vraag waar in Paktika uw vader heeft gewerkt (CGVS, p. 10). In verband met Kunar komt u dan weer niet verder dan te stellen dat hij er in het centrum werkte (CGVS, p. 10). Ook wanneer gevraagd wordt of Torkham - dit is de plaats waar uw vader sedert twee à drie jaar werkt (CGVS, p. 9) - een provincie is, komt u niet verder dan te stellen dat het zoals een stad is of misschien een provincie (CGVS, p. 10). Wanneer later wordt gevraagd of Torkham nog in de provincie Nangarhar ligt dan wel in een andere provincie, verklaart u dat het buiten Nangarhar ligt, in een andere provincie die Sarsobi of zo wordt genoemd (CGVS, p. 22). Echter, Torkham ligt nog steeds in de provincie Nangarhar (zie administratief dossier).*

Verder is het opmerkelijk dat u, gevraagd naar wat er buiten de Afghaanse vlag op de schouder van het uniform van uw vader staat, u enkel stelt dat hij enkele dingen op zijn schouder had maar dat u niet meer weet wat ze waren (CGVS, p. 10). Voorts weet u niet wie de baas van uw vader is (CGVS, p. 11) en bent u er evenmin van op de hoogte of uw vader meteen als commandant is beginnen te werken bij de grenspolitie (CGVS, p. 11).

Het geheel van bovenstaande onwetendheden doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw vader sinds lange tijd als commandant bij de grenspolitie werken.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u weinig spontaan kunt vertellen over de 12 personen waarover uw vader de leiding heeft. Wanneer u wordt gevraagd om alles te vertellen wat u over deze personen weet en u de voorbeelden wordt gegeven om hun namen en verblijfplaatsen te vertellen, komt u niet verder dan te stellen dat twee of drie mensen afkomstig zijn van uw eigen dorp en dat de rest uit andere provincies komen (CGVS, p. 11). De vaststelling dat u hierover niet spontaan kunt vertellen is opmerkelijk aangezien uw vader iedere keer met andere ondergeschikten van hem naar jullie huis kwam en deze ondergeschikten in jullie gastenverblijf verbleven (CGVS, p. 12).

Ook moet worden vastgesteld dat u stelt dat de andere ondergeschikten uit de provincies Kandahar, Kunar en Kabul komen, wanneer dit wordt gevraagd (CGVS, p. 11). Echter, wanneer u in de loop van het gehoor op het CGVS wordt gevraagd naar verschillende van deze ondergeschikten, vertelt u over ene F. uit Laghman en ene A. uit Jalalabad (CGVS, p. 12, 19 & 20). Het is opmerkelijk dat u de provincie Laghman niet heeft vermeld wanneer werd gevraagd naar de provincies van waar de ondergeschikten van uw vader afkomstig zijn."

Waar verzoeker verwijst naar zijn jonge leeftijd en het feit dat hij slechts 6 jaar naar school is gegaan in Afghanistan, dient benadrukt dat zelfs van een jeugdig iemand met een beperkte scholingsgraad nochtans kan worden verwacht dat hij een minimale kennis heeft omtrent de omstandigheden waardoor hij diende te vluchten, *in casu* de werkzaamheden van zijn vader. Hoewel van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij elk detail van het beroepsleven van zijn vader kan duiden, mag wel degelijk redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich inlicht over diens werkzaamheden en hieromtrent essentiële vragen kan beantwoorden die de kern van zijn vluchtrelaas raken, *quod non*. Uit de lezing van het verzoekschrift en de replieknota blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.3.2.5.2. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar deze bemerkt dat ook de door verzoeker voorgelegde documenten niet kunnen aantonen dat verzoekers vader tot op heden een commandant is bij de Afghaanse grenspolitie.

Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker tot op heden niet kan aantonen dat de man die op de door hem neergelegde badges en certificaten vermeld staat, daadwerkelijk zijn vader is. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: "(...) *Immers, betreffende de door u neergelegde zwart-wit kopie van een taskara op naam van Z. S. moet worden opgemerkt dat dit de enige zwart-wit kopie is - die bovendien niet erg duidelijk is - waarover u beschikte ten tijde van het gehoor op het CGVS dd. 18 december 2017. Dit staat in schril contrast met de rest van uw toen al neergelegde documenten. Deze zijn namelijk allemaal duidelijke kleurenkopieën. Ook u heeft geen verklaring voor deze vaststelling (CGVS, p. 16). Bovendien werd u gevraagd om foto's door te sturen waarop u samen met uw vader staat afgebeeld (CGVS, p. 17). Ook uw voogd had u dit al van te voren gevraagd (CGVS, p. 16). Echter, tot op heden heeft het CGVS geen dergelijke foto's ontvangen.*"

Ook uit de thans door verzoeker voorgelegde foto's van zijn vermeende vader, zijn beweerde moeder en een familievriendin (verzoekschrift, stuk 9) kan geenszins worden afgeleid welke (familie)band verzoeker heeft met de daarop afgebeelde personen. De enkele vaststelling dat de man die op de foto's figureert dezelfde is als deze die op de badges en certificaten staat afgebeeld, kan allerminst aantonen dat verzoeker de zoon is van degene op wie de documenten die hij neerlegt betrekking hebben. Overigens dient erop gewezen dat de aan het verzoekschrift gevoegde privéfoto's, alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden, geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor de (familie)band van verzoeker met de daarop afgebeelde persoon, laat staan de werkzaamheden van verzoekers voorgehouden vader bij de grenspolitie. Deze foto's werden bovendien via Facebook bezorgd door een zekere H. T. Q. (zie het bewijs van hoe de foto's via Facebook werden opgestuurd via H. T. Q. naar verzoekers pleegvader Y. M., verzoekschrift, stuk 15), waarbij geenszins duidelijk is wie deze persoon precies is, noch welke band verzoeker met hem heeft.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat niet wordt betwist dat zijn taskara aangeeft dat de heer Z. S. de vader is van verzoeker, slaagt hij er andermaal niet in aan te tonen dat dit om dezelfde persoon zou gaan als deze die wordt afgebeeld op de door hem voorgelegde certificaten, badges, taskara en foto's. Waar verzoeker nog aanvoert dat het uniform van zijn vader overeenstemt met dat op de foto's van de ABP (verzoekschrift, stuk 12), dient opnieuw te worden benadrukt dat hiermee geenszins de familieband tussen verzoeker en degene die op de foto's staat afgebeeld, wordt aangetoond en dat deze foto's en het gedragen uniform bovendien geënceneerd kunnen worden.

Overigens kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen over onder meer de tekens die op het werkuniform van zijn vader zouden figureren.

Wat betreft de video's die verzoeker ter terechtzitting van 12 september 2018 voorlegt met transcriptie (CD-rom, rechtsplegingsdossier, stuk 19) dient het volgende te worden bemerkt. De eerste video beeldt een man af die gelegen op een matras verzoeker aanspreekt. Hoewel deze persoon inderdaad dezelfde is als deze die op de door verzoeker voorgelegde documenten staat afgebeeld, toont dit videofragment - alleen al door de mogelijk enscenering ervan in plaats, tijd, ruimte en omstandigheden - geenszins aan dat de betrokken persoon verzoekers vader is, dan wel dat deze persoon daadwerkelijk werkzaam is bij de Afghaanse grenspolitie. Ook met de tweede video slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat zijn beweerde vader daadwerkelijk werkzaam is bij de Afghaanse grenspolitie, nu hij duidelijk geënceneerd is. Op de video is immers slechts te zien dat de man die verzoeker als zijn vader aanmerkt samen met 4 andere personen in een wagen zit. Vier personen dragen een uniform, maar er wordt niets anders getoond dan de binnenkant van de wagen. Hoewel uit de transcriptie blijkt dat de man aan het stuur - Z. S. - vertelt dat zij naar controlepost 1 op 100 meter van de Pakistaanse grens afreizen in het kader van hun werk (rechtsplegingsdossier, stuk 19), dient vastgesteld dat de wagen niet aan deze post stopt in het videofragment, noch kan hieruit - omwille van de hoger aangehaalde mogelijke enscenering - op enige andere wijze de werkzaamheden van de door verzoeker beweerde vader worden afgeleid.

Voorts considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht: *“Bovendien moet worden vastgesteld dat alle kopieën van documenten betreffende de door u verklaarde professionele activiteiten van uw vader waarover u al beschikte op het tijdstip van het gehoor op het CGVS, minstens zes jaar oud zijn en bijgevolg allerminst recent zijn. Meer bepaald dateren de kleurenkopieën van twee certificaten van 6 januari 2011 (document 3). In verband met de kleurenkopie van een certificaat met vermelding van de datum 18.01.1384, moet worden opgemerkt dat deze datum overeenkomt met 7 april 2005 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier) (document 8 & 14). Ook moet worden vastgesteld dat u een kleurenkopie van een badge neerlegt die op 30 juli 2009 werd uitgegeven (document 5). Tevens legt u een kleurenkopie van een badge van UNOPS neer die geldig was tot 31 juli 2007 (document 6). En de neergelegde kleurenkopie van een badge van USPI was slechts geldig tot 2 augustus 2006 (document 7). De vaststelling dat alle bovenstaande documenten dermate oud zijn, terwijl u verklaart dat uw vader tot op heden bij de grenspolitie werkt, is zeer vreemd.*

De vaststelling dat u drie weken na het gehoor op het CGVS, waarin u expliciet werd gewezen op de vaststelling dat u geen recente documenten neerlegt (CGVS, p. 17), een zwart-wit kopie van een dienstboekje neerlegt op naam van Z. S. dd. 20.09.1395 - ofte 10 december 2016 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier) - verandert niets aan bovenstaande vaststelling. Het is namelijk zeer opmerkelijk dat uw familie niet meteen een kopie van dit recente dienstboekje naar u heeft opgestuurd toen ze de andere documenten vanuit Afghanistan naar u verzonden.”

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij niet inziet hoe het feit dat zijn familie de stukken in twee keer heeft opgestuurd, waarvan één enveloppe na het persoonlijk onderhoud is toegekomen, betekent dat hij het dienstboekje van zijn vader laattijdig heeft overgemaakt. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om de hoger vermelde motieven, waaruit blijkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekers familie precies het meest recente document ter staving van de werkzaamheden van Z. S. zouden nasturen, in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre verzoeker aanhaalt dat hij het origineel dienstboekje op naam van Z. S. ontving op 23 december 2017 en hij dit ter terechtzitting van 12 september 2018 voorlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 20), dient erop gewezen dat het niet aannemelijk is dat verzoekers voorgehouden vader gedurende al die tijd, schijnbaar zonder problemen, zonder het origineel exemplaar van zijn dienstboekje zou kunnen werken in Afghanistan. In dit verband herhaalt de Raad bovendien dat documenten slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Gelet op het geheel aan pertinente motieven in de bestreden beslissing, dient vastgesteld dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Het administratief dossier bevat voorts informatie (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Met het betoog ter terechtzitting dat geen onderzoek werd gedaan naar de authenticiteit van het dienstboekje, slaagt verzoeker er niet in een valabel argument bij te brengen dat de vaststellingen van de bestreden beslissing kan ontkrachten.

Nu uit voormelde informatie blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie vele Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden zijn, toont verzoeker aldus niet aan op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit van de door hem voorgelegde documenten een ander licht zouden werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming. Dat het identificatienummer dat vermeld wordt in het dienstenboekje overeenstemt met het nummer dat vermeld wordt op de taskara van verzoekers voorgehouden vader - hetgeen wordt bevestigd door de beëdigde vertaling die ter terechtzitting van 7 november 2018 werd neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 30 versus verzoekschrift, stuk 11) -, kan evenmin een ander licht werpen op de voormelde appreciatie. Te meer nu hoger reeds werd vastgesteld dat verzoeker zijn vermeende band met Z. S. niet aannemelijk maakt, noch geloofwaardige verklaringen aflegt over het feit dat zijn vader geruime tijd en tot op heden werkzaam zou zijn bij de Afghaanse grenspolitie.

Tevens considereert de commissaris-generaal pertinent als volgt: *“Bovendien moet worden opgemerkt dat in de kleurenkopie van de badge die op 30 juli 2009 werd uitgegeven, vermeld wordt dat de persoon in kwestie ‘P. Za. S.’ heet (document 5). Echter, u stelt dat de volledige naam van uw vader ‘Z. S. Q.’ is en u ontkent dat uw vader bijnamen heeft (CGVS, p. 9). Met de naam op deze badge geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen dat u het niet weet en dat uw vader in het dorp bekend was als ‘Pa.’ omdat hij stevig gebouwd was (CGVS, p. 16 & 17). Hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid niet verklaard.”* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker hekelt voorts dat de commissaris-generaal de lat te hoog legt met betrekking tot zijn kennis over de badges van UNOPS en USPI, daterende van 2006 en 2007, nu hij op dat ogenblik respectievelijk slechts 4 of 5 jaar oud was en van hem dus niet verwacht kan worden dat hij de precieze werkplaats en werkinvulling van zijn vader kent. In dit kader dient erop gewezen te worden dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de Taliban en Daesh naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader en dat hij deze badge van UNOPS en USPI bovendien zelf voorlegt ter ondersteuning van zijn relaas, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij hierover enige toelichting kan geven, *quod non*. De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waarin wordt overwogen dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de door hem voorgelegde badges van UNOPS en USPI blijft aldus onverminderd overeind, wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Met betrekking tot de kieskaart op naam van Z. S., waarvan verzoeker ter terechtzitting van 12 september 2018 het origineel exemplaar voorlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 20), dient opgemerkt te worden dat de daarop vermelde geboortedatum (08.07.1384) niet overeenstemt met de geboortedatum die vermeld wordt op het diploma secundair onderwijs op naam van Z. S. van 16 februari 2013 (1356), noch met deze die op de taskara van Z. S. wordt aangeduid (er wordt immers vastgesteld dat Z. S. 30 jaar was in het jaar 1386, hetgeen betekent dat hij zou zijn geboren in het jaar 1356). Daarenboven treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn schriftelijk verslag nog pertinent opmerkt dat de kieskaart, behoudens een stempel, geen enkel beveiligingsmechanisme (zoals watermerk, chip, gegevens, etc.) bevat en aldus op vrij eenvoudige wijze kan worden nagemaakt. Dit alles maakt dat aan de kieskaart bezwaarlijk objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoeker brengt ook in zijn replieknota (rechtsplegingsdossier, stuk 28) geen valabel argument bij om het verschil in geboortedata te verklaren of te verschonen.

Het certificaat op naam van Z. S. P. van 20 april 2007 (rechtsplegingsdossier, stuk 20) is opgesteld in gebrekkig Engels en bevat verschillende schrijffouten. Zo wordt er gesproken van *“closed protection”* in plaats van *“close protection”*, *“the personal”* in plaats van *“personnel”* en *“discipline”* in plaats van *“disciplined”*, hetgeen ernstig afbreuk doet aan de authenticiteit van dit certificaat. Dat het enkele feit dat er schrijffouten figureren in het document op zich geen reden kan zijn om te twijfelen aan de authenticiteit van het certificaat en dit er enkel op duidt dat de opsteller van het certificaat niet perfect Engels kan schrijven, kan niet overtuigen nu het document ook behept blijkt te zijn met anomalieën. Zo blijkt de foto in de linkerbovenhoek er achteraf te zijn op gekleefd, de stempel loopt immers niet door op de foto. Het gegeven dat verzoeker contact zou hebben gezocht met één van de ondernemingen die wordt aangeduid op het certificaat ten slotte, kan geen ander licht werpen op voormelde appreciatie.

Zoals hoger reeds werd opgemerkt, maakt het diploma secundair onderwijs op naam van Z. S. melding van een andere geboortejahr (1356) dan het geboortejahr dat vermeld wordt op de kieskaart op naam van Z. S. (1384).

Voorts bemerkt de commissaris-generaal in zijn schriftelijk verslag nog terecht dat het niet aannemelijk is dat nergens op het diploma melding wordt gemaakt van de naam van de middelbare school waar verzoekers voorgehouden vader zou hebben gestudeerd. Dat de naam van de school wel degelijk vermeld wordt op de stempel die op het diploma aanwezig is, kan geenszins gevolgd worden. Te meer nu verzoekers raadsman ter terechtzitting aangeeft dat de stempel onduidelijk is en bijgevolg niet vertaald kan worden en het aldus tot blote beweringen dienaangaande beperkt blijft. Deze vaststellingen, in samenlezing met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten erg beperkt is, maken dat ook aan dit document geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Aangaande het certificaat van de "*Special Highway Police Training Course*" merkt de commissaris-generaal op als volgt: "*Ook aan de authenticiteit van het certificaat van de Special Highway Police Training Course kan getwijfeld worden. De handtekeningen op de documenten zijn duidelijk niet origineel. Met het blote oog kan vastgesteld worden dat de handtekeningen op de linkerzijde doormiddel van een stencil werden aangebracht op het document en nadien met een balpen werden overgetekend. Bovendien is het merkwaardig dat de Engelse tekst op het certificaat niet aangevuld met de naam van de persoon op wie het certificaat betrekking heeft. Gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, kan ook aan dit diploma geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.*" Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat hij het document te goeder trouw heeft neergelegd, hetgeen geen dienstig verweer is om de voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, "*Singh et autres c. Belgique*" van 2 oktober 2012, aanvoert dat het excessief is te oordelen dat alle documenten afkomstig uit een bepaalde staat vals zijn louter en alleen omdat er een hoge graad van corruptie is en het bovendien aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om het vervalste karakter van een document aan te tonen, waarbij een individuele analyse dient te gebeuren per document, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker er ten onrechte van uitgaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is. Bovendien werden de door verzoeker voorgelegde documenten geenszins louter omwille van de hoge graad van corruptie en valse documenten in Afghanistan (en daarbuiten) bewijswaarde ontzegd, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en tevens blijkt uit het voorgaande. Overigens toont verzoeker niet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van het arrest "*Singh et autres c. Belgique*". In deze zaak werd België veroordeeld in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd. De Raad merkt evenwel op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer twijfels bestaan omtrent de nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker om internationale bescherming vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn verzoek om internationale bescherming niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent zijn nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten en het profiel van zijn vader ongeloofwaardig werden bevonden.

2.3.2.5.3. Tevens dient vastgesteld dat hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker verklaarde problemen met de taliban en Daesh.

In eerste instantie kan met de commissaris-generaal worden bemerkt dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt omtrent het tijdstip van zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: "*(...) Zo stelt u enerzijds dat u vier à vijf maanden van Afghanistan naar België onderweg bent geweest en dat u één dag in België was toen u hier op 8 februari 2017 een asielaanvraag indiende (CGVS, p. 18). Dit impliceert dat u begin september-begin oktober 2016 Afghanistan zou hebben verlaten. Echter, anderzijds verklaart u dat u ongeveer anderhalf, twee, drie of vier maanden voor de ramadan uw dorp heeft verlaten (CGVS, p. 8). Aangezien de ramadan in 2016 begon op 6 juni (zie administratief dossier), betekent dit dat u tussen begin februari 2016 en begin april 2016 Afghanistan zou hebben verlaten. Dit is niet verenigbaar met de eerdere vaststelling dat u begin september-begin oktober 2016 uw dorp zou hebben verlaten.*"

Bovendien verklaart u dat de taliban uw ouderlijke woning negen maanden à één jaar voor uw vertrek uit Afghanistan hebben beschoten (CGVS, p. 20). Rekening houdend met de twee mogelijke tijdstippen van vertrek (zie supra), betekent dit dat dit incident zich ten laatste begin januari 2016 zou hebben voorgedaan. Immers, negen maanden voor begin oktober 2016 is het begin 2016. Aangezien 1 januari 2016 overeenkomt met de 11de van de tiende maand 1394 volgens de Afghaanse kalender (zie administratief dossier), is dit niet in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat dit incident aan het eind van het jaar 1395 of in het begin van het jaar 1396 plaatsvond (CGVS, p. 19).

Ook wanneer rekening wordt gehouden met uw jeugdige leeftijd, kan van u worden verwacht dat uw verklaringen omtrent de eerste aanval op uw huis en uw verklaard vertrek uit Afghanistan enigszins coherent met elkaar zijn, temeer het hier gaat om erg ingrijpende gebeurtenissen."

Verzoeker reconstrueert in zijn verzoekschrift op basis van foto's op Facebook (verzoekschrift, stuk 10) zijn reisroute en licht deze in detail toe. Hij stelt daarbij dat, hoewel hij slechts 14 jaar oud was aan het begin van zijn reis en zijn besef van tijd en plaats beperkt is door de reisomstandigheden, door de stress verbonden aan deze reis en door de psychologische trauma's die hij tijdens zijn reis heeft ondergaan, één herinnering centraal blijft. Zo weet hij immers dat hij aan de grens tussen Turkije en Bulgarije zat, nadat hij door de Bulgaarse autoriteiten bij zijn eerste poging de grens over te steken teruggestuurd werd naar Turkije, op het moment van het Offerfeest 2016, hetgeen plaatsvond op 12-16 september 2016. Verzoeker plaatst daarop zijn vertrek uit Afghanistan ergens eind juli en begin augustus 2016. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker hiermee een derde versie van de feiten naar voorschufft, die opnieuw tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaringen, waarin hij enerzijds zijn vertrek situeert ergens begin september-oktober 2016 (administratief dossier, stuk 10, p. 18) en anderzijds begin februari-begin april 2016 (administratief dossier, stuk 10, p. 8). Van verzoeker mag evenwel worden verwacht dat het moment waarop hij een dermate ingrijpende beslissing nam om zijn familie en land van herkomst te verlaten hem nog helder voor de geest staat, derwijze dat hij in staat is hierover precieze en consistente verklaringen af te leggen wanneer hem daar in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming naar wordt gevraagd. Voorts dient opgemerkt dat zijn nieuwe verklaringen aangaande zijn vertrek uit Afghanistan evenmin stroken met de eerste aanval op zijn huis door de taliban, die hij situeert negen maanden à één jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan (administratief dossier, stuk 10, p. 20). Dit zou immers betekenen dat de aanval plaatsvond ergens tussen eind juli/begin augustus 2015 en eind oktober/begin november 2015, hetgeen niet in overeenstemming te brengen is met verzoekers verklaring als zou de eerste aanval hebben plaatsgevonden aan het einde van het jaar 1395 of in het begin van het jaar 1396 (maart-april 2017) (administratief dossier, stuk 10, p. 19).

Verzoeker voert in het verzoekschrift voorts aan dat het geloofwaardig is dat hij op 14-jarige leeftijd vertrouwt op datgene wat zijn vader hem heeft verteld en vervolgt dat het enkele feit dat hij geen documenten voorlegt aangaande de aanslagen niet betekent dat zij niet hebben plaatsgevonden nu hij geloofwaardige en doorleefde verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot deze invallen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker met zijn betoog in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar dienaangaande staat te lezen: "*Voorts is het opmerkelijk dat u verklaart dat uw huis één keer werd aangevallen door de taliban en één keer door Daesh, maar u niet in staat bent om te verduidelijken hoe u weet dat het net die groeperingen waren die toen hebben aangevallen. Gevraagd hoe u weet dat de eerste aanval werd uitgevoerd door de taliban, stelt u enkel dat u het van uw vader hebt gehoord dat zij toen aanvielen. U weet evenwel niet hoe uw vader aan die informatie is gekomen. U oppert enkel dat hij misschien al wist van de aanval en misschien al was gebeld (CGVS, p. 19). Dat u er klaarblijkelijk geen flauw idee van hebt hoe uw vader kon weten dat de taliban verantwoordelijk waren voor de aanval op uw woning, is erg opmerkelijk.*

Verder is het eveneens erg opmerkelijk dat hoewel uw vader al jarenlang voor de Afghaanse autoriteiten, meer bepaald de grenspolitie, actief is, en de nationale politie telkens intervenieerde toen uw woning onder vuur werd genomen door de taliban en Daesh (CGVS, p. 21), u geen enkel document van de politie voorlegt omtrent de aanvallen op uw woning."

Dat verzoeker bovendien geen enkele taliban- of Daesh-commandant die actief is in zijn regio van herkomst kan benoemen (administratief dossier, stuk 10, p. 20-21), ondanks het feit dat hij deze twee groeperingen stelt te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem geschetste vrees voor vervolging.

Tot slot overweegt de commissaris-generaal nog: “*Eveneens moet worden opgemerkt dat u vreest door de taliban en Daesh te worden gedood omdat ze ermee hebben bedreigd om heel het gezin van uw vader af te maken (CGVS, p. 20). Dit is ook de reden waarom uw vader u en uw broer naar het buitenland stuurde (CGVS, p. 20). Dit indachtig is het opmerkelijk dat uw moeder en uw zus tot op heden nog steeds in hetzelfde subdorp Qalai Akhund verblijven, weliswaar in het huis van uw schoonbroer (CGVS, p. 9 & 19).*” Met het louter herhalen dat zijn zus en moeder bij zijn schoonbroer verblijven en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststelling met de stelling dat vrouwen minder gevisieerd worden door groeperingen, slaagt verzoeker er niet in voormelde appreciatie in een ander daglicht te stellen.

2.3.2.5.4. Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes en incoherenties nog op wijst dat hij psychologische problemen heeft die van invloed waren gedurende het persoonlijk onderhoud en verwijst naar verschillende documenten die zijn psychische situatie schetsen (verzoekschrift, stukken 3, 4 en 6) en waaruit zijn psychische fragiliteit ten tijde van het persoonlijk onderhoud blijkt, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Zo dient immers te worden vastgesteld dat uit het opvolgingsrapport van het opvangcentrum Beauplateau met laatste update op 28 mei 2017 (stuk 4) en het medisch attest *d.d.* 20 maart 2018 van Exil (stuk 3) blijkt dat verzoeker sinds januari 2018 regelmatig in behandeling is bij een dokter en psychofysio-therapeut en een grote nood heeft aan ondersteuning, omwille van het feit dat hij depressieve symptomen vertoont, alsook dat hij veel stress ervaart en in zichzelf gekeerd is, zelfs apathisch is, dat hij slaapstoornissen kent, automutilatie-gedrag en trauma's vertoont. In de verslagen wordt tevens ingegaan op verzoekers gemoedstoestand en zijn gedrag in het centrum van Beauplateau. Nergens uit deze attesten blijkt echter dat verzoeker aan geheugenproblemen of ernstige cognitieve stoornissen lijdt of dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn vluchtmotieven of hem er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen over het profiel van zijn vader en de concrete problemen die hij zou hebben meegemaakt, dan wel dat hij niet in staat zou zijn om de zaken in de tijd te situeren. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Uit niets blijkt dat verzoeker enig probleem of enige moeite had met het formuleren van antwoorden op de gestelde vragen, laat staan dat hij ze niet zou hebben begrepen. Bovendien werd door verzoeker, zijn raadsman of zijn voogd op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of waardoor hij moeite zou hebben om zich te concentreren. De Raad merkt tot slot nog op dat, hoewel moet worden erkend dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt - zoals ook blijkt uit de medisch attesten die (verzoekschrift, stukken 3 en 4) door verzoeker werden neergelegd - , toch kan worden verwacht dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet, *quod non in casu*. Dat verzoeker erg onzeker en introvert is en iedereen tevreden wil houden en hij de ‘*protection officer*’ soms ten dienste wilde zijn en zaken heeft verklaard zonder de impact van zijn verklaringen te kunnen begrijpen, kan evenmin de vastgestelde lacunes in zijn kennis toedekken. Het is immers de verantwoordelijkheid van de kandidaat-vluchteling om goed naar de vragen van de dossierbehandelaar te luisteren en deze vervolgens zo accuraat en precies mogelijk te beantwoorden. Verzoeker werd er bovendien meermaals op gewezen dat hij zijn volledige medewerking moest verlenen, waarbij het erg belangrijk is om eerlijke en duidelijke antwoorden te formuleren. Daarbij werd verzoeker erop gewezen dat hij geen antwoorden moet uitvinden en eerlijk mag aangeven wanneer hij het antwoord niet weet (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud stuk 10, p. 2 en vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken stuk 21, voorafgaand advies). Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op zijn karaktereigenschappen om de gedane vaststellingen met betrekking tot zijn verklaringen te verschonen.

Waar verzoeker nog verwijst naar het medisch attest *d.d.* 19 april 2018 van Exil (verzoekschrift, stuk 6), waarin vaststellingen van fysieke mishandelingen worden gedaan, dient te worden vastgesteld dat in dit attest wordt aangegeven dat verzoeker deze mishandelingen heeft opgelopen tijdens zijn reis naar België, meer bepaald in Bulgarije. Nergens worden deze mishandelingen echter aan verzoekers vluchtrelaas verbonden, zoals nochtans in het verzoekschrift wordt betoogd. Overigens dient vastgesteld dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Het feit dat verzoekers vorige raadsman op 5 februari 2018 de balie verliet, zoals blijkt uit haar e-mail (verzoekschrift, stuk 5), kan geen ander licht werpen op de voormelde appreciatie.

2.3.2.5.5. In zoverre verzoeker nog op algemene wijze laat optekenen dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan nog zeer jong was en hiermee onvoldoende rekening werd gehouden, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

2.3.2.5.6. Waar verzoeker, onder verwijzing naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 en het rapport "*EASO. Country of Origin Information report. Afghanistan Individuals targeted by armed actors in the conflict*" van december 2017 (verzoekschrift, stuk 13), aanvoert dat hij een risicoprofiel bezit omwille van de werkzaamheden van zijn vader en hij erop wijst dat uit verschillende kaarten (verzoekschrift, stuk 14) blijkt dat de taliban en Daesh de controle in handen hebben in gebieden zeer dicht bij verzoekers woonplaats, dient er vooreerst op gewezen dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker het profiel van zijn vader als lid van de Afghaanse grenspolitie niet aannemelijk maakt, zodat verzoeker niet dienstig naar de risico's die hieraan verbonden zijn in zijn hoofde kan verwijzen. Hoe dan ook dient opgemerkt dat, zelfs zo enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers profiel - *quod non* -, uit de door hem aangehaalde UNHCR-richtlijnen blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er evenwel niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.6. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt (stukken 3-15), alsook de stukken die ter terechtzitting van 12 september 2018 werden voorgelegd (rechtsplegingsdossier, stukken 19 en 20) en het stuk dat ter terechtzitting van 7 november 2018 werd voorgelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 30), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde taskara, kleurenkopie van een pagina met de emblemen van UNOPS en USAID, een kopie van een document van de dienst Tracing van het Rode Kruis d.d. 7 maart 2017 en twee enveloppes, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de nota met opmerkingen van 28 mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan deze nota toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit rapporten en persartikels, toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 13-14), toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Behsud is gesteund. In zoverre verzoeker hekelt dat de beoordeling van de veiligheidssituatie behept is met een gebrek aan actualisatie nu de beslissing gebaseerd is op de COI Focus van 5 juni 2017, dient erop gewezen dat dit verweer niet langer relevant is aangezien voormelde analyse van de veiligheidssituatie in het district Behsud mede is gesteund op de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van februari 2018 en het rapport “EASO COI Report. Afghanistan – Security Situation” van december 2017. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen samen met een aanvullende nota het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update” van mei 2018 (p. 1-24) en het rapport “EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis” van mei 2018 (p. 71-87 en 111-118) (rechtsplegingsdossier, stuk 15) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Waar verzoeker nog verwijst naar het risico dat hij loopt als zoon van een politieagent in de regio Jalalabad, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.3.2.5.6..

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER